

זוהר לעם

הקדמת ספר הזוהר

אותיות מ"ט-ע"ג

קבלה לעם
www.kab.co.il

תוכן עניינים

3.....	הקדמת ספר הזוהר
3.....	החזיון של רבי חייא
8.....	עימי אתה בשותפות

הקדמת ספר הזוהר

החיזיון של רבי חייא

בכוח החוצפה של העפר הזה.

והמאור הקדוש רבי שמעון לא מתבלה בד. תחילה רצה לומר שגם רבי שמעון נבלה בעפר הזה. כי שמע מרבי יוסי, שגם הוא הסכים, ששער זה סתום ואין לגלותו. ואח"כ תמה ואמר, רבי שמעון, המאור הקדוש, כיוון שהוא המקיים כל העולמות ומנהיג אותם, איך אפשר שלא יהיה שלם בכל שלמותו? אח"כ השתומם רגע אחד, כלומר, שהתיישב בדעתו, ואמר, בהחלט שרבי שמעון לא מתבלה בד. כי הוא ודאי בתכלית השלמות, אלא שלא יכול להבין האפשרות הזו.

ג קם רבי חייא, והיה הולך ובוכה, ורבי יוסי עימו. התענה ארבעים יום מאותו היום, לראות את רבי שמעון. אמרו לו, אינך ראוי לראות אותו. בכה והתענה ארבעים יום אחרים. הראו לו במחזה את רבי שמעון ורבי אלעזר בנו, שהיו עוסקים בדבר זה, שאמר רבי יוסי משמו של רבי שמעון. וכמה אלפים היו מקשיבים לדבריו.

מתוך מצוקתו על היופי שהתבלה בעפר, התאוה מאוד לראות מדרגתו של רבי שמעון. כי החליט שרבי שמעון לא התבלה בעפר.

נא בתוך כך, ראה כמה כנפיים גדולות ועליונות, ורבי שמעון ורבי אלעזר בנו עלו עליהן, ועלו אל הישיבה של הרקיע. וכל אלו הכנפיים, היו מחכות להם. ראה, שרבי שמעון ורבי אלעזר חוזרים ומתחדשים בזיוו, והאירו יותר מאור זיו השמש. ישיבה עילאה היא ישיבה של הקב"ה. וישיבה של רקיע היא ישיבה דמט"ט.

כנפיים הם המלאכים, המסייעים לנשמות להעלותן ממדרגה למדרגה. וכשם שהנשמה צריכה לסיוע הכנפיים אל העלייה, כן צריכה לסיוע שלהם להחזרתם למקומה. וכל אלו הכנפיים, היו מחכות להם, להחזירן. ראה אותם חוזרים מישיבה של הרקיע למקומם, לישיבה של רבי שמעון. והתחדשו בזיו אור פניהם, והאירו יותר מהאור של השמש.

נב פתח רבי שמעון ואמר, יכנס רבי חייא, ויראה, בכמה עתיד הקב"ה לחדש פני הצדיקים לעוה"ב. אשרי הוא, מי שבא לכאן בלי בושה, ואשרי הוא, מי שעומד באותו העולם, כעמוד חזק בכל. וראה רבי חייא את עצמו, שהיה נכנס, ורבי אלעזר היה קם, וכן שאר עמודי העולם, שהיו יושבים שם, היו קמים מפני רבי חייא. והוא, רבי חייא, היה מתבייש ונכנס, והשמיט את עצמו, וישב למרגלותיו של רבי שמעון.

מט השתטח רבי חייא על הארץ, ונשק את העפר, ובכה, ואמר, עפר עפר, כמה אתה קשה עורף, כמה אתה בעזות, אשר כל מחמדי העין יהיו בלים בד, כל עמודי האור שבעולם תאכל ותטחן. כמה אתה חצוף. המאור הקדוש, שהיה מאיר לעולם, השליט הגדול, הממונה על העולם, שזכותו מקיים את העולם, מתבלה בד. רבי שמעון, אור המאור, אור העולמות, אתה בלה בעפר. ואתה קיים ומנהיג את העולם. השתומם רגע אחד ואמר, עפר עפר, אל תתגאה, כי עמודי העולם לא יהיו נמסרים לך, שהרי רבי שמעון לא מתבלה בד.

יש להבין היטב עניין ההשתטחות הזאת של רבי חייא. עיקר העסק של רבי חייא ורבי יוסי בדרך שהולכים יחד, באותו שער הסתום, מלכות דמלכות, שאינה מקבלת כלום מכל אלו המוחין העילאין שבששת אלפים שנה מטרם גמה"ת, ורבי יוסי השיב לרבי חייא, בשם רבי שמעון, שודאי השער הזה נשאר סתום וכל השלמות רק במפתחא. וזה שהציק להם מאוד. עד שבא רבי חייא להתעוררות גדולה, השתטח רבי חייא על הארץ, ונשק את העפר, ובכה, ואמר, עפר עפר, כמה אתה קשה עורף.

ואמר, כמה אתה בעזות, אשר כל מחמדי העין יהיו בלים בד. כי ע"י חטאו של אדה"ר, נשרו כל הנשמות ממנו, ונפלו בשבי אל הקליפות, שהן כוללות כל הנשמות שבעולם. ואדה"ר בתשובתו תיקן רק את חלקו בלבד, וגם זה לא בשלמות הגמורה. ואחריו הן הנשמות, המתבררות בכל דור, ע"י תשובה ומע"ט עד גמה"ת. ונמצא, שכל אלו הנשמות הגבוהות, מיחידה וג"ר דחיה, תלויות בבירור ובזיווג על המלכות דמלכות, שער הסתום, שאין לה בירור וזיווג.

הנה כל הנשמות ההן מתבלות בעפר, שהוא הקליפות. כמ"ש והנה דמעת העשוקים, ואין להם מנחם, כי קליפת העפר שולטת עליהם בחוצפה ובקשיות עורף, בהיותה בטוחה בכוחה, שאין מי שיוכל להציל אותם מידה. וזה שבכה רבי חייא, ואמר לעפר, לקליפות, כמה אתה קשה עורף, כמה אתה בעזות, אשר כל מחמדי העין, יהיו בלים בד, כי כל אלו הנשמות הגבוהות מכולם, שהן מחמדי העין, נרקבות בד בלי תקווה להצילן מידך.

וכל עמודי האור שבעולם תאכל ותטחן. כל צדיקי העולם, המאירים את העולם, נמצאים גם הם חסרים מהשלמתם, מסיבת השבי של אלו הנשמות הגבוהות. משום שכל הנשמות כלולות זו מזו. ולפיכך נמצא שגם הם נאכלים ונטחנים,

ב. למעלת כיתה שנייה אמר, מי מכם, אשר בכל יום מצפה לאור, המאיר בשעה שהמלך פוקד את האיילה, שאז מתגדל כבוד המלך, ונקרא מלך על כל מלכי העולם. אלו שנודדים אחר השכינה, היושבת בדד, ומצפים תמיד להקב"ה, שיקים השכינה מעפר. ומי שאינו מצפה לזה בכל יום בעודו בעוה"ז, אין לו חלק כאן.

נה) בתוך כך ראה הרבה מהחברים מסביב כל העמודים העומדים, וראה שמעלים אותם לשיבה של הרקיע. אלו עולים ואלו יורדים. ולמעלה מכולם ראה את בעל הכנפיים, מט"ט, שהיה בא.

בעוד שהכרוז קרא, הוא ראה כמה מהנשמות הצדיקים, השייכות לאותן ב' כיתות, מסביב כל העמודים העומדים, נשמות הצדיקים, שכבר היו בישיבה של רבי שמעון, וראה אותן עולות לשיבה של הרקיע, מהן עלו ומהן ירדו. כי כיתה ראשונה עלתה וכיתה שנייה ירדה, ע"כ נאמר, אלו עולים ואלו יורדים. כי כן הם מסייעים זה לזה, כפי קריאת הכרוז, שלכיתה ראשונה אמר, הסתכלו וראו, ולכיתה שנייה אמר, הקיצו. וראה כי מהתעוררותן של כל אלו הנשמות, מכוח ב' כיתות יחד, ירד מט"ט משיבה זו לשיבה של רבי שמעון, ונשבע השבועה. ולמעלה מכולם ראה את בעל הכנפיים, שהיה בא, והוא נשבע השבועה. כי למעלה מכולם, פירושו, כמו מכוח כולם. ובעל הכנפיים, מט"ט.

נו) המלאך מט"ט נשבע שבועה, ששמע מאחורי המסך, שהמלך פוקד בכל יום, וזוכר את האיילה השוכבת לעפר. ובאותה שעה בועט בעיטות ב-390 רקיעים, וכולם נחרדים ונבהלים מלפניו. והמלך מוריד דמעות, ע"ז שהשכינה בעפר. והדמעות, הרותחות כאש, נופלות לתוך הים הגדול. ומכוח הדמעות האלו, עומד ומתקיים אותו הממונה שעל הים, שנקרא רהב, ומקדש את שם המלך הקדוש, ומקבל עליו, לבלוע כל מימי בראשית ויאספם לתוכו, בשעה שכל העמים יתאספו על העם הקדוש, והמים יתייבשו, ויעברו ביבשה.

הוא נשבע שבועה, שהמלך פוקד, וזוכר בכל יום לאיילה, השוכבת לעפר, שהיא השכינה הקדושה. אמנם אין הכוונה על כללות השכינה, כי ע"ז לא היה צריך להישבע השבועה, כי דבר גלוי לכל הוא. אלא הכוונה היא על מלכות דמלכות, שסבר רבי חייא, שהיא שבוייה בין הקליפות, ונעזבה לגמרי. שבכה ואמר עפר, כמה אתה קשה עורף, כמה אתה בעזות, אשר כל מחמדי העין יהיו בלים בך, כל עמודי האור שבעולם תאכל ותטחן. ולפיכך היא מכונה, איילה השוכבת לעפר. וכאן נגלה לרבי חייא הסוד הגדול הזה, ע"י מט"ט, שבא לשיבה של רבי שמעון. כי הוא נשבע שבועה, שהמלך פוקד

רבי שמעון רומז לו, אשרי הוא מי שבא לכאן בלי בושה. וכן ראה את רבי אלעזר ושאר עמודי העולם, שהיו בלי בושה. אבל רבי חייא בעצמו היה בבושה, מחמת שהתבלה בעפר הזה, ואין לו כוח להתגבר עליהם. והיה מתבייש ונכנס, והשמיט את עצמו, וישב למרגלותיו של רבי שמעון.

נג) יצא קול ואמר, השפל עיניך, אל תזקוף ראשך, ואל תסתכל. השפיל את עיניו, וראה אור, שהיה מאיר למרחוק. חזר הקול כבתחילה, ואמר, עליונים הנסתרים והסתומים, פקוחי העיניים, המשוטטות בכל העולם, הסתכלו וראו. תחתונים הישנים, ואור עיניכם סתום בחורי עיניכם, הקיצו. אחר שציית להשפיל עיניו למטה ולא לזקוף ראשו, זכה לשמוע הכרוז הזה, שבגללו השיג כל מבוקשו.

עליונים הנסתרים והסתומים, פקוחי העיניים, המשוטטות בכל העולם, הסתכלו וראו. תחתונים הישנים, ואור עיניכם סתום בחורי עיניכם, הקיצו. הכרוז עורר אלו הנשמות, שהיו מציות למילותיו של רבי שמעון, אלו שהיו שם וגם אלו שלא היו שם. הכרוז יצא לכל נשמות הצדיקים, וחילק אותם לב' כיתות:

א. קדושים עליונים, הנסתרים והסתומים, שזכו לפקחות עיניים, ולשוטט בכל העולם. להם קרא, שישתכלו ויראו, שימשיכו האורות העליונים, יחד כאחד עם הכיתה הב',

ב. כל אלה מחנות שהולכים מגורשים אחרי הקב"ה ושכינתו והולכים מגורשים משכינתו. ומכנה אותם תחתונים, הישנים, ואור עיניהם סתום בחורי העיניים, ולהם קרא שיתעוררו.

נד) מי מכם אשר הפך חושך לאור, והמר יטעם לו כמתוק, עוד מטרם שבא לכאן, בעודו בחיים בעוה"ז. מי מכם, אשר בכל יום מצפה לאור, המאיר בשעה שהמלך פוקד את האיילה, שאז מתגדל כבוד המלך, ונקרא מלך על כל מלכי העולם. ומי שאינו מצפה לזה בכל יום בעודו בעוה"ז, אין לו חלק כאן.

הכרוז מדגיש לכל כיתה את עיקר המעלה הרצויה בכל אחת מהן:

א. למעלת הכיתה הראשונה אומר, מי מכם, אשר הפך חושך לאור, והמר יטעם לו כמתוק. והם הנשמות דאצילות. כי בבי"ע, זה לעומת זה עשה אלוקים, חושך לעומת אור, ומר לעומת מתוק. ולפיכך בתורה דבי"ע יש כשר ופסול, טמא וטהור, איסור והיתר, קודש וחול. משא"כ תורה דאצילות כולה שמותיו של הקב"ה ואין שום חול שם. כי שם נבחן לבן הארמי לשם קדוש, וכן פרעה. וכל השמות שבבי"ע הם קליפות וטומאה, המה שמה רק שמות קדושים נשגבים. ונמצא, שאלו הנשמות, שזכו לאור האצילות, מהפכות כל חושך להיות אור, וכל מר למתוק.

ענף בבריות הגשמיות. כי האור העליון בועט ומכה על המסך לעבור גבולו, משום שהאור העליון נמשך תמיד רק מא"ס, שלמעלה מעולם הצמצום, שאינו נבחן שם שום גבול.

ומתוך שהאור העליון חושק ומתאוה להתפשט בתחתון, כמ"ש, נתאוה הקב"ה לדור בתחתונים, וכן לומדים, שכינה בתחתונים צורך גבוה. ע"כ, הוא בועט ומכה על הגבול שבמסך, להימשך למטה מגבולו, והמסך מחזירו לאחוריו כאו"ח. אשר בינתיים, נפלטו דמעות לחוץ. הרי שהדמעות האלו, באו מתוך הרחמים והאהבה אל התחתון. ולכן גם בענף הגשמי נפלטו תמיד דמעות, בעת שמעיו הומים ומתעוררים באהבה וברחמים על חברו. אבל הדמעות הרוחניות אינן נאבדות, כמו הגשמיות.

הדמעות הרוחניות כאש, נופלות לתוך הים הגדול. כמ"ש, כי עזה כמות אהבה קשה כשאלו קנאה רשפיה רשפי אש שלהבת יה. כי אלו הדמעות באות מתוך רחמים ואהבה מהאור העליון אל התחתון. וכמו שתמצא בענף הגשמי, בעת שהאדם נכמרו מעיו באהבה ורחמים על חברו, נמצאות הדמעות רותחות כפי מידת פְּמִירַת מעיו עליו. כן הוא בדמעות האמורות, שרותחות כאש, שרשפיה רשפי אש שלהבת י"ה. וע"כ נאמר, הדמעות הרותחות כאש, נופלות לתוך הים הגדול. ומידת המלכות מצד החכמה נקרא הים הגדול, כי ממנה נמשכים מים רבים אדירים משבכי ים.

ומכוח הדמעות האלו, עומד ומתקיים אותו הממונה שעל הים, שנקרא רהב. אותו השר של הים, שנהרג בעת בריאת העולם. כמ"ש, ובתבונתו מחץ רהב, שבעת שנאמר לו, יקוו המים אל מקום אחד, לא רצה לבלוע מימי בראשית. ומאלו הדמעות, הנופלות לים הגדול, הוא עומד ומתקיים, שהולך על ידיהן ושב לתחייה.

ונאמר, שמקדש את שם המלך הקדוש, ומקבל עליו, לבלוע כל מימי בראשית. כי בעת בריאת העולם, לא הגיע שום תיקון אל המלכות דמלכות. כי המאציל תיקן את העולמות אבי"ע במ"ן דבינה ולא במ"ן דמלכות, שזה הספיק רק לט"ר דמלכות ולא למלכות דמלכות.

וכמ"ש, עמי אתה. עימי אתם בשותפות, אני התחלתי העולמות ואתם גומרים אותם. כי המלכות דמלכות כל תיקונה מוטל רק על התחתונים. ולפיכך, כשנאמר לשר הים, יקוו המים אל מקום אחד, סירב ולא רצה לבלוע כל מימי בראשית, כי הקליפות היו גוברות עליו, מחמת החיסרון של תיקון המלכות דמלכות. וע"כ נהרג. אמנם אלו הדמעות הן המבררות והמתקנות את המלכות דמלכות.

וזוכר בכל יום לאיילה השוכבת לעפר. אלא באותו הדרך שמט"ט הולך ומבאר לפנינו.

ובאותה שעה בועט בעיטות ב-390 רקיעים, וכולם נחרדים ונבהלים מלפניו. הזיווג דהכאה של האור העליון על המסך נבחן, שהאור העליון בועט בעיטות במסך, שהאור העליון בועט ורוצה להיכנס למטה מהגבול שבמסך, והמסך מעכב אותו ומחזיר את האור העליון לאחוריו, שהחזרה זו הוא או"ח, העולה מהמסך מטה למעלה, ומלביש את האור העליון.

וענין 390 רקיעים, הוא, כי המסך נקרא רקיע המבדיל. והוא כולל בתוכו ד' בחינות, חו"ב תו"מ, ד' אותיות הויה. ומתוך שהמלכות נמתקה בבינה, נמצא המסך בבינה, וספירת הבינה מרומזת במאות. נמצא שאלו ד' הבחינות שבמסך חו"ב תו"מ עולות ל-400. אמנם, על המלכות דה"ת אין זיווג, כי היא השער הסתום, ולפיכך נבחנת המאה של ספירת המלכות, ה"ת, שחסרה שם 10 של המלכות דמלכות, ואין בה אלא ט"ר, שעולות ל-90. וזהו הרמז, שבמסך, הנקרא רקיע, שהאור העליון מזדווג עליו בזיווג דהכאה, שהיא בעיטה, אין שם 400, אלא 390, וחסרה 10, מלכות דמלכות. וע"כ מכונה הרקיע בשם 390 רקיעים. ונאמר, שבעט בעיטות ב-390 רקיעים, בכל יום, בעת הזיווג עם שכינה, להוציא מהאיילה השוכבת לעפר, שמבחינת הזיווג הזה היא חסרה שם, כי היא 10, החסרות מ-400.

וכולם נחרדים ונבהלים מלפניו. כי הכאת המסך באור העליון ברתת וזיע, מתוך יראה, שלא יקבל יותר מגבולו. והמלך מוריד דמעות ע"ז. המוחין דקומת חכמה מכונים עיניים. כי ה"ס דראש נקראות גו"ע ואח"פ. וכמו שאלו הטיפות, שהעיניים פולטות אותן לחוץ, נקראות דמעות, כן אלו הטיפות, שקומת חכמה פולטת לחוץ, מכונות דמעות. פליטת טיפות נעשה בזיווג דהכאה. כי האור העליון, הנמשך לתחתון, ופוגע במסך, בועט ומכה בו, שרוצה להמשך למטה מהגבול שבמסך. אלא שתכף ומיד המסך מתחזק עליו, ודוחה אותו לאחוריו, כי אינו נותן לו לעבור גבולו.

אמנם בינתיים, מטרם שהמסך דחה אותו לאחוריו, נמשכות בהכרח טיפות קטנות מאוד מהאור העליון, למטה מגבולו של המסך, שהמסך עם כל זריזותו לא הספיק לדחותן ממנו ולמעלה. ותדע, שאלו הטיפות לא תוכלנה להיכלל בקומת החכמה, שיצאה בתחתון, להיותן בלי לבוש של או"ח. והן נפלטות ויוצאות לחוץ מפרצוף החכמה. והן המכונות דמעות.

וזה, שבעת שהאדם הגשמי מתמלא רחמים ואהבה על חברו, הוא מוריד דמעות מעיניו, כי זה נמשך משורש הדמעות הרוחניות האמורות. כי כל דבר רוחני, הנוהג בעליונים, מכה ומוציא לו

כיתות הצדיקים, שהיו הגורמים לביאת מט"ט ושבועתו. שע"י זה השיגו מעלות נפלאות ביותר, והתעטרו כולם והגיעו למדרגות ראשי ישיבה.

כי בכל הישיבות, יש חברי הישיבה, ויש עליהם ראשי ישיבה. וההפרש ביניהם כמו ו"ק לג"ר של המדרגה. שבעת שגילה מט"ט סוד הקץ, יצא קול ואמר, פנו מקום, כי המלך המשיח בא. כי הקץ קשור במלך המשיח. ונותן טעם על מה שזכו לזה כל הצדיקים שבישיבה של רבי שמעון, משום שכל הצדיקים שם הם ראשי ישיבות. כי לזכות לקבל פניו של המשיח, צריכים להשוואת הצורה עימו. ומלך המשיח הוא אור יחידה. ולפיכך, לולא שזכו כל החברים להשיג בחינת ראשי ישיבות, לא היו זוכים לקבל פניו של המשיח.

וכל אלו החברים שבכל ישיבה, עולים מישיבה שכאן לישיבה שברקיע. ומשמיענו, שלא לחשוב שבחינת ראשי ישיבות הוא ג"ר של מדרגות נמוכות. לזה אומר, ישיבות שכאן היו במדרגות גבוהות מאוד נעלות, עד שהחברים כולם של אלו הישיבות זכו לעלות משם לישיבה שברקיע. ועתה זכו כל אלו החברים לבחינת ראשי הישיבות.

ולא עוד, אלא גם משיח בא בכל אלו הישיבות, וחותרם תורה מפיהם של החכמים. כלומר, כל כך גבהה מעלת חברי הישיבות האלו, עד שהמשיח בא בכל אלו הישיבות, להתעטר מחידושי תורתם של חברי הישיבה. ועתה זכו כל אלו חברי הישיבות, להיות בדרגת ראשי ישיבות לאותם הישיבות.

וזהו שמסיק, ובשעה ההיא בא המשיח, לישיבתו של רבי שמעון, מעטר מראשי הישיבות בעטרות עליונות. אמנם עתה, אחר שכל אלו חברי הישיבות זכו למדרגת ראשי ישיבות, נמצא שמשיח התעטר מתורה של ראשי ישיבות. ונמצא מתעטר מראשי ישיבות בעטרות עליונות ביותר.

נח באותה שעה קמו כל החברים, וקם רבי שמעון, ואורו היה עולה עד רום הרקיע. אמר לו המשיח: רבי, אשרי לך, שתורתך עולה ב-370 אורות, וכל אור מתפרש ל-613 טעמים, עולים וטובלים בנהרות האפרסמון הטהור. והקב"ה, הוא חותרם תורה מישיבתך, ומישיבת חזקיה מלך יהודה, ומתוך ישיבת אחיה השילוני.

בעת שנגלה להם המשיח, ובא לישיבה של רבי שמעון, אז קמו כל החברים ורבי שמעון קם באותה המדרגה עד שאורו היה עולה עד רום רקיע. וזה רומז, שרבי שמעון השיג לאותו האור של 10 הרקיעים, החסרים מחמת השער הסתום של המלכות דמלכות. ואורו היה עולה עד רום רקיע, שהוא אור יחידה.

וע"כ נותנת חיות לשרו של ים, שיוכל לעמוד לקדש את שם המלך הקדוש, לקיים מצוות אדונו ולבלוע כל מימי בראשית. כי אז תתבטלנה כל הקליפות שבעולם וכל כוחות הרשע, ויקוו כולם אל מקום אחד, לעולם האצילות. כי עולם האצילות יתפשט בשווה עם רגלי א"ק, עד לעוה"ז, ויהיה גמיה"ת, כי ישוב ביי"ע להיות אצילות.

ובשעה שכל העמים יתאספו על העם הקדוש, והמים יתייבשו, ויעברו ביבשה. כי זה יהיה לעתיד בגמיה"ת, שאז כל אוה"ע תתקבצנה בבת אחת, להשמיד את ישראל. ואז יתגלה, ששרו של ים יבלע כל מימי בראשית. שיתייבשו המים ובני ישראל יעברו ביבשה. כמ"ש, כימי צאתך מארץ מצרים, אראנו נפלאות. אבל אז הייתה רק התחלה, כי לא היה אלא בים סוף, ורק לשעתו. אבל בגמיה"ת יבולע המוות לנצח.

ובזה, ביאר מט"ט את השבועה שלו, שנשבע, שהמלך פוקד בכל יום, וזוכר את האיילה השוכבת לעפר. כי הגם שהזיווג שעושה בכל יום עם שכינתו, הוא רק ב-390 רקיעים, רק בט"ר דמלכות, והמלכות דמלכות נשארה שוכבת בעפר, שנדמה לנו, שאין המלך זוכר אותה כלל. הנה אינו כן, אלא שפוקד אותה עם כל זיווג וזיווג. כי בכל זיווג נפלטות דמעות לחוף מכוח הבעיטות שבועט ב-390 רקיעים, ואינן נאבדות אלא נופלות לים הגדול, המלכות דמלכות, המקבלת תיקונה ע"י הדמעות הללו לאט לאט.

ובשיעור הזה הולך וקם לתחייה שרו של ים. עד שמתקבצות הדמעות לשיעורן המספיק לברר המלכות כולה. שזה יהיה בעת שתתקבצנה כל האומות שבעולם בבת אחת על ישראל, ואז יקום שרו של ים לתחייה, ויבלע כל מימי הבראשית. כי המלכות דמלכות תקבל תיקונה מהשלם. הרי שהמלך פוקד לאיילה בכל יום ויום, עד שתקבל תיקונה מהשלם.

וכאן נגלו לרבי חייא כל משאלותיו, כי ראה ששום דבר אינו מתבלה בעפר, אלא להיפך, שיש עליו זיווג בכל יום ויום, כמו שנשבע לו מט"ט.

נז בתוך כך שמע קול, שאמר, פנו מקום פנו מקום, כי מלך המשיח בא לישיבתו של רבי שמעון. משום שכל הצדיקים שם, הם ראשי ישיבות, שאותן הישיבות ידועות הן שם. וכל אלו החברים שבכל ישיבה, עולים מישיבה שכאן לישיבה שברקיע. ומשיח בא בכל אלו הישיבות, וחותרם תורה מפיהם של החכמים. ובשעה ההיא בא המשיח, לישיבתו של רבי שמעון, מעטר מראשי הישיבות בעטרות עליונות.

כי מכוח הגילוי הגדול הזה, שבשבועת מט"ט, שהוא גילוי הקץ, התעלו מאוד כל אלו הצדיקים, שהיו בישיבה של רבי שמעון, ומכ"ש אלו ב'

נט) ואני לא באתי לחתום תורה מישיבתך, אלא משום שבעל הכנפיים יבוא כאן. כי אני יודע, שלא ייכנס לישיבה אחרת, אלא לישיבתך. באותה שעה סיפר לו רבי שמעון אותה השבועה, שנשבע בעל הכנפיים. אז הזדעזע המשיח, והרים קולו, והזדעזעו הרקיעים, והזדעזע ים הגדול, והזדעזע הללויתן, והעולם חשב להתהפך. בתוך כך ראה את רבי חייא למרגלותיו של רבי שמעון. אמר, מי נתן כאן אדם לבוש בגד עולם ההוא. כלומר בגוף מעוה"ז. אמר רבי שמעון, זהו רבי חייא, אור מאור התורה. אמר לו, ייאספו הוא ובניו, כלומר, שייפטרו מן העוה"ז, ויהיו מהישיבה שלך. אמר רבי שמעון, זמן יינתן לו. נתנו לו זמן.

משיח אמר לו, כי לא בא לחתום, אלא כדי, שבעל הכנפיים יבוא לישיבה שלו, שרוצה לדעת, מה שאמר לו. ומה שאמר, כי אני יודע, שלא ייכנס לישיבה אחרת, אלא לישיבה שלך. זה כי לא ילך לישיבות של חזקיה מלך יהודה ואחיה השילוני.

אז הזדעזע המשיח, והרים קולו. כי מחמת גילוי הקץ, שגילה מט"ט, שבעת ההיא יהיו צרות נוראות על ישראל, שיזדעזעו הרקיעים, וכן ים הגדול, והעולם יתהפך, כמו שלומדים, ששת אלפים שנה קיים העולם ואחד חרב. ע"כ הרים קולו. כי רצה להמתיק כל אלו הזעזועים.

ואמר, מי נתן כאן אדם לבוש בגד עוה"ב. המשיח התפלא על רבי חייא, על היותו מלושב בגוף הגשמי של העוה"ז. כי אחר שזכה להיות כאן, וזכה לגילוי דמט"ט ולשבועתו, נמצא שכבר תיקן כל בחינת הרע. וכן זכה לקבל פני המשיח. נמצא, שגמר כל עבודתו בעוה"ז, ואין לו מה לעשות עוד בעוה"ז. א"כ הוא צריך להסתלק ולהיכנס לישיבה של רבי שמעון בגו"ע. ולמה לו להיות עוד בעוה"ז בחינם?

וזה שאמר רבי שמעון, זמן יינתן לו. כלומר, רבי שמעון הוכיח לו, שיש לתת לו זמן מחדש, כי הוא צריך עוד לחיות בעוה"ז, ולעסוק בתיקונים חדשים. ואז נתנו לו זמן. כלומר, שהמשיח ורבי שמעון הודיעו לו, מה שיש לו עוד לעשות בעוה"ז.

ס) ויצא המשיח משם, כשהוא מזדעזע ועיניו זולגות דמעות. הזדעזע רבי חייא, בכה ואמר, אשרי חלקם של הצדיקים בעולם ההוא, ואשרי חלקו של בן יוחאי, שזכה לכך. עליו כתוב, להנחיל אוהביו יש ואוצרותיהם אמלא. כי המשיח יצא מישיבה של רבי שמעון, ועיניו זולגות דמעות, מרוב הגעגועים לגאולה השלמה. ומטעם זה הזדעזע גם רבי חייא.

ואמר לו המשיח, שתורתך עולה ב-370 אורות, וכל אור מתפרש ל-613 טעמים, עולים וטובלים בנהרות האפרסמון הטהור. כלומר, תורתו עולה לעתיק יומין, שבו כל ספירה עולה עד 100,000. וד"ס חו"ב תו"מ הן בו 400,000. כי יחידות בנוקבא, ועשרות בז"א, ומאות באמא, ואלפים באבא, וריבוא בא"א, ומאות אלפים בעתיק.

אמנם לפי זה היה לו לומר, שתורתך עולה ב-400 אורות, וכל אור עולה ל-1000 טעמים, כלומר 400,000. אלא רמז לו, כי מבחינת האורות, שהם מאמא, אינו משתמש ב-400 בשלמות, אלא רק ב-370, כמ"ש, מן השלושים נכבד ואל השלושה לא בא. כי אע"פ שאורו עולה עד רום רקיע, מ"מ אל ג"ר של המאה העליון של הי' לא בא. ונמצא לו רק 370 אורות חסר 30 העליונים.

ועד"ז מבחינת האלפים, שהן אורות דאבא, אינו משמש בג"ר ממש של כל אלף, אלא רק בו"ק של כל אחד, שהן 600. ובמקום ג"ר של כל אלף משמש ב"יג (13), שהם חכמה של ל"ב (32) נתיבות. כי י"ג הם חכמה של ל"ב נתיבות, הנקרא אפרסמון הטהור. וע"כ אמר לו המשיח, שתורתך עולה ב-370 אורות, וכל אור מתפרש ל-613 טעמים, עולים וטובלים בנהרות האפרסמון הטהור. אשר ב-400 דאמא חסרים 30 דחכמה עליונה, ואין בה אלא רק 370. ובכל 1000 חסרות 400 העליונות, שהן מחכמה קדומה. ובמקומן משמש י"ג נהרות האפרסמון הטהור. ואין בכל 1000 אלא רק 613, כי כן הם העולים כל סודות סתומים עילאין מישיבה של רבי שמעון.

והקב"ה, הוא חותם תורה מישיבתך. המשיח בא בכל אלו הישיבות, וחותם תורה מפיהם של החכמים, כי הוא מתגדל ומתעטר ע"י חידושי התורה של כל הצדיקים. וכתוב, שכל הנביאים לא ניבאו אלא לימות המשיח, אבל לעת"ל כתוב, עין לא ראתה אלוקים זולתך. כי אז כבר תתקנה כל המדרגות השייכות לימות המשיח, וכל סודות התורה יהיו בבחינת עין לא ראתה אלוקים זולתך. ואז נבחן שהקב"ה חותם תורה.

וכיוון שתורה של אלו ג' ראשי נשמות, היא מבחינת לאחר ימות המשיח, מבחינת עין לא ראתה אלוקים זולתך, לכן אמר לו משיח, כי הקב"ה חותם תורה מישיבתך, ומישיבה של חזקיה מלך יהודה, ומתוך ישיבת אחיה השילוני. כי אלו השלושה זכו לסודות התורה של עין לא ראתה אלוקים זולתך, והקב"ה עצמו חותם תורה מפיהם.

עימי אתה בשותפות

[עימי אתה בשותפא]

כי הם חדשים ממש, שעוד לא היו במציאות לגמרי. משא"כ אלו שמים וארץ, שהצדיקים מחדשים ומחזירים אותם, כמו שהיה במעשה בראשית קודם החטא דאדה"ר, אינם נקראים שמים וארץ חדשים ממש. שהרי היו פעם בעולם, כי כבר המאציל תיקן אותם מעצמו קודם החטא. אלא שהם מחודשים. כי לאחר שנפגמו והתבטלו, חזרו והתחדשו.

וע"כ אין הצדיקים האלו נחשבים עוד לשותפים עם הקב"ה. הרי שהמקרא, ואשים דבריי בפיך, שמביא רבי שמעון, כוונתו הוא על המוחין העילאין, שגם אדה"ר היה חסר מהם, שא"ל התחדשו ממש ע"י הצדיקים, כי לא יצאו עוד מהמאציל, וע"כ נחשבים הצדיקים בהם לשותפים ממש.

כי הקב"ה מקשיב לקול העוסקים בתורה. ובכל מילה, המתחדשת בתורה, ע"י האדם שעמל בתורה, עושה רקיע אחד. ז"א נקרא קול, נוקבא נקראת דיבור. כשהצדיק עוסק בתורה, מעלה מ"ן לזו"ן, בקול ודיבור של התורה שלו. קול עולה לז"א, דיבור עולה לנוקבא. והקב"ה מקשיב לקול העוסקים בתורה, כי קול התורה עולה למ"ן לז"א, הנקרא הקב"ה. ובכל מילה, המתחדשת בתורה, ע"י האדם שעמל בתורה, עושה רקיע אחד.

מילה, פירושו דיבור. וכל דיבור המתחדש בתורה של העוסק בתורה, עולה למ"ן לנוקבא, הנקרא בשם מילה ודיבור. שע"י זה נעשה רקיע אחד. רקיע, המסך, שעליו נעשה הזיווג של הקב"ה ושכינתו, שזה נעשה ע"י המ"ן, שהצדיקים מעלים בעסק תורתם.

וענין החידוש שאומר במילה של תורה, ואינו אומר חידוש בקול של תורה, הוא משום שהנוקבא צריכה לכל זיווג בניין יסודה מחדש, כי אחר כל זיווג חוזרת להיות בתולה. וע"י המ"ן של הצדיקים, מתחדש בה תמיד היסוד שלה, שהוא בית הקיבול לאורות דז"א. ולפיכך אומר, ובכל מילה המתחדשת בתורה. כי המילה, המלכות, מתחדשת ממש ע"י דבר תורה של הצדיק. כי אחר כל זיווג, חוזר ונעלם בית הקיבול שלה.

סב באותה שעה שדבר תורה מתחדש מפי האדם, הדבר ההוא עולה והועד לפני הקב"ה. והקב"ה לוקח אותו הדבר ונושק אותו, ועוטר אותו ב-70 עטרות מפותחות ומחוקקות. ודבר החכמה שהתחדש, עולה ויושב על ראש צדיק חי העולמים. ומשם עף ושט ב-70,000 עולמות.

סא רבי שמעון פתח, ואשים דבריי בפיך. כמה יש לו לבן אדם לעמול בתורה יום ולילה, כי הקב"ה מקשיב לקול העוסקים בתורה. ובכל מילה, המתחדשת בתורה, ע"י האדם שעמל בתורה, עושה רקיע אחד.

הקב"ה נתן את כוח הדיבור שלו בפייהם של הצדיקים, כמ"ש, עימי אתה, להיות שותף עימי. כמו שאני, עשיתי שמים וארץ בדיבור שלי, כמ"ש, בדבר ה' שמים נעשו, כן הצדיקים ייבְּראו שמים בכוח הדיבור שלהם. ובזה פתח רבי שמעון את המקרא, בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ. וברא, לשון סתום, לשון שסוגר ולא פותח. ויש להבין למה עשה אותם בסתימה. ואומר, שעשה כן, כדי לשים גמר תיקונם של שמים וארץ בדיבור של צדיקים, ולעשותם שותפים עימו בבריאת שמים וארץ. וזה כמ"ש, ואשים דבריי בפיך.

ויש בזה ב' בחינות של חידוש שמים וארץ, שנתן בפייהם של הצדיקים:

א. לתקן חטאו של אדה"ר. כי המאציל עשה התיקון שמים וארץ, באופן הנעלה קודם חטאו של אדה"ר, כמו שמבואר במעשה בראשית, אשר הזו"ן דאצילות עלו לא"א ואו"א עילאין, ואדה"ר עלה והלביש את ישו"ת וזו"ן דאצילות. והיה לו לאדה"ר נר"ן דאצילות, הנקרא זוהר עליון, עד שעקבו של אדה"ר היה מכה גלגל חמה.

ואחר החטא דעצה"ד ירד עד לעוה"ז הגשמי. ונר"ן שלו באים לו עתה מגי עלמות דבייע דפרודא. ושמים וארץ דאצילות ירדו בסיבתו לז"ק ונקודה מטבור דא"א ולמטה. ומוטל על הצדיקים תיקון, לתקן כל הפגמים, שנעשו ע"י החטא, ולחזור ולחדש את השמים ואת הארץ דאצילות, שהם זו"ן, ולהעלותם לא"א ולאו"א, כמו שהיו לפני החטא. והצדיקים עצמם יקבלו בחזרה את זוהר העליון של אדה"ר, שהיא נר"ן מעולם האצילות.

ב. כי גם אדה"ר קודם החטא, לא הייתה לו כל השלמות, שרצה המאציל להעניק לו. וע"כ אחר שהצדיקים יתקנו החטא דעצה"ד, וישגו השלמות דנר"ן דאצילות, שהייתה לאדה"ר קודם החטא, מוטלת עליהם עבודה מחדש, להמשיך כל המוחין העליונים, שעוד לא היו בעולם לגמרי, כמ"ש, עין לא ראתה אלוקים וולתד.

ואלו העולמות, שעין לא ראתה, שישלימו הצדיקים, נקראים שמים חדשים וארץ חדשה.

ראשו, שהמוחין הנקראים עטרה, הם מנוקבא, שלא היה זוכה בהם זולתה. גם לומדים, שלא זו מתקבֶּה, עד שקראת אימי. כי המסובב נבחן לבן הסיבה שלו. ומתוך שהנוקבא הייתה סיבה לאור החיה דז"א, הרי מבחינה זו נעשית הנוקבא לאימו.

ומשם עף ושט ב-70,000 עולמות. אחר שהזדווגה עם הז"א בעטרה על ראש צדיק, היא מעופפת ועולה עוד למעלה, לא"א, ושם מתתקנות ז"ת שלה ב-700,000 עולמות. כי הספירות דא"א הן ריבוא, 10,000. ומא"א היא עולה עד עתיק יומין. והוא מחשב העליות של ז"ן בזה אח"ז, עד עתיק יומין, הנעשה מכוח המ"ן של הצדיקים השלמים. כי הזיווג דעטרה על ראש הצדיק, הוא ע"י עלייה לאו"א עילאין, ומשם עולה לא"א ב-70,000 עולמות. ומשם לעתיק, שהוא תכלית הגובה.

וכל דברי עתיק יומין, הם דברי חכמה בסודות הסתומים העליונים. מפרש מעלת המוחין, המשפיעים לנוקבא ע"י עלייתה לעתיק יומין. ואומר, וכל דברי דעתיק יומין, כל הקומות, המקובלות מעתיק יומין, הן דברי חכמה בסודות הסתומים העליונים, ג"ר דחכמה. כי דברי חכמה מורה על קומת החכמה, וסודות הסתומים העליונים הם ג"ר דחכמה. והן אינן מתגלות זולת ע"י עלייה למקום עתיק יומין ולא למטה ממנו.

סג ואותו דבר החכמה הסתום שהתחדש בעוה"ז, כשהוא עולה, הוא מתחבר באלו הדברים של עתיק יומין, ועולה ויורד עימהם, ונכנס בח"י (18) עולמות צפונים, אשר עין לא ראתה אלוקים זולתך. ויוצאים משם ומשוטטים, ובאים מלאים ושלמים, ונועדים לפני עתיק יומין. באותה שעה, עתיק יומין מריח באותו הדבר, ורצוי לפניו יותר מכל. אז, לוקח את הדבר ההוא, ומעטר אותו ב-370,000 עטרות. ודבר חידושי התורה ההוא משוטט ועולה ויורד, ונעשה ממנו רקיע אחד.

כי בעת עליית הנוקבא לעתיק יומין, היא נכללת בזיווג אשר שם. והיא מעלה או"ח, וממשיכה או"י מעתיק יומין. ועולה, פירוש, שמעלה או"ח ממטה למעלה. ויורד, פירוש, שממשיכה או"י ממעלה למטה. שאז מקבלת דברי חכמה בסודות הסתומים העליונים. ונכללת עם האו"ח ואו"י שבעתיק עצמו.

ונאמר, ועולה ויורד עימהם, ונכנס בח"י עולמות צפונים, אשר עין לא ראתה אלוקים זולתך. כי הזיווג הנעשה בעתיק, הוא ג"כ על היסוד דעתיק אשר שם, והוא ג"כ צדיק ח"י העולמים, כמו יסוד דז"א, בעת עלייתו לאו"א עילאין. אלא ההפרש הוא, כי היסוד דעתיק, עין לא ראתה אלוקים זולתך. כי הזיווג של היסוד, נעשה על המסך בהכאה, המעלה או"ח, כדי להביש את האו"י. והנה למטה באו"א, נבחן

ועולה לעתיק יומין, הכתר. וכל דברי עתיק יומין, הם דברי חכמה בסודות הסתומים העליונים. כלומר, בעת שהאדם מעלה מ"ן בדבר תורה שלו, אז המילה עליונה, הנוקבא דז"א, עולה והועד לפני הקב"ה לזיווג עימו.

והקב"ה לוקח אותו הדבר ונושק אותו. שבי בחינות נוהגות בכל זיווג ז"ן: זיווג דנשיקין וזיווג דיסודות. כי לא נשלם השם, עד שברא אור לאורו, והתלבשו זה בזה. שמלבד קומת חכמה, צריך זיווג ב' לקומת חסדים, שתתלבש קומת החכמה בקומת החסדים. לפיכך, כל זיווג כולל ב' זיווגים:

א. זיווג לקומת החכמה, הנקרא זיווג דנשיקין, שהוא בפה דראש, לקומת ראש וג"ר.
ב. זיווג לקומת חסדים, הנקרא זיווג דיסודות, שהוא לקומת חסדים.

והקב"ה לוקח אותו הדבר, הנוקבא. ונושק אותו, היינו זיווג דנשיקין לקומת ג"ר. ועוטר אותו, היינו זיווג דיסודות לקומת חסדים, שאז מתלבשת החכמה בחסדים, והנוקבא מתעטרת במוחין שלמים.

ועוטר אותו ב-70 עטרות מפותחות ומחוקקות. המוחין השלמים של הנוקבא נקרא 70 עטרות. כי הנוקבא היא היום השביעי, וכשמקבלת מז"א, שהוא בעשרות, נעשית 70. המוחין נקרא עטרות. וע"כ נקרא 70 עטרות. ואומר, שהם מפותחות ומחוקקות, שע"י המ"ן של הצדיקים, הם נעשים לבית קיבול ל-70 עטרות הללו.

ודבר החכמה שהתחדש, עולה ויושב על ראש צדיק חי העולמים. יש ב' חידושים של שמים וארץ, שהם ז"ן:

א. להחזיר העטרה ליושנה, כמו שהייתה מטרם חטאו של אדה"ר. בחידוש הזה נקראת הנוקבא בשם דבר תורה. וזה שביאר רבי שמעון עד הנה.

ב. חידוש שמים וארץ במוחין עילאין, שאפילו אדה"ר לא השיג אותם. ומבחינה זו נקראת הנוקבא בשם דבר חכמה.

ודבר החכמה שהתחדש, עולה ויושב על ראש צדיק חי העולמים. כמ"ש, צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. כי ע"י המ"ן של הצדיקים, השלמים כבר בזוהר העליון דאדה"ר, כמו רבי שמעון וחברו, עולה הנוקבא דז"א להיות עטרה לראש צדיק, ז"א, מבחינת היסוד שלו, ח"י העולמים.

פירוש. אור החכמה נקרא אור חיה. והואיל שאי אפשר לז"א להמשיך אור חיה, זולת ע"י הנוקבא, נבחן שאינו ח"י, אלא רק כשהוא בזיווג עם הנוקבא, הנקראת עולם. ע"כ נקרא אז ח"י העולמים. וכן נבחן, שהנוקבא היא עטרה על

להעלות או"ח, שהגיע לנוקבא ע"י מע"ט והמ"ן, שהעלו כדי להשפיע נ"ר ליוצרם, אחר הזיווג שנעשה עליו, הוא נעשה לרקיע, שדרכו משיגים הצדיקים קומת הזיווג שנעשה עליו. וכשמדרגה יורדת לצדיקים דרך הרקיע, מתלבשת בלבוש, הנמשך מהרקיע, באו"ח, המתהפך מהרקיע ולמטה, עם האו"י שמרקיע ולמעלה, וכן היא באה להשגת הצדיקים, המלובשים זה בזה.

כי אלו הצדיקים, שזכו לשלמות, להעלות מ"ן לזיווג הגבוה הזה, כבר אין בהם מקבלה לצרכי עצמם כלום. ומ"ן שהעלו, היו כדי להשפיע ולא לקבל. ולפיכך הם מתקנים עם המע"ט והמ"ן, בחינת המסך לנוקבא, ומכשירים אותה לזיווג הגדול הזה, שההכשר עצמו הוא או"ח, העולה מהמסך של הנוקבא ולמעלה. כי כל העולה ממטה למעלה, הוא השפעה ודחיית הקבלה לעצמו. ואז נעשה הזיווג דהכאה עם האור העליון, והאור העליון מתלבש בלבוש של או"ח העולה.

והנה האור היורד ממעלה למטה ומתלבש באו"ח, בא לקבלת התחתון, לאותו צדיק שהעלה המ"ן. כי כל הבא מלמעלה למטה, בא לקבלה. וכיוון שהאור העליון עובר לתחתון דרך הרקיע, נמצא נוטל עימו לבוש דאו"ח מהרקיע. והתחתון מקבל האור העליון תוך לבושו זה. כי גם אחר שבאה הקומה להשגת התחתון, אינו נהנה במשהו מהאור העליון היורד אליו, אלא לפי מידת השפעת נחת רוח ליוצרו, כלומר, במידת הלבוש של או"ח, המלביש על האור העליון. וזה נבחן למקבל על מנת להשפיע, ואינו מקבל משהו, אם לא תמצא בו השפעה ליוצרו. וע"כ הקבלה מלובשת תוך ההשפעה, או"י באו"ח. וזהו שמדייק, ודבר חידושי התורה משוטט ועולה ויורד, ונעשה ממנו רקיע אחד. כלומר, שמקובל לתחתונים רק דרך הרקיע, בלבושו עימו.

סד וכן כל דבר של חכמה, נעשים רקיעים, עומדים בקיום שלם לפני עתיק יומין. והוא קורא להם, שמים חדשים. כלומר, שמים מחודשים, שהם סתומים של סודות החכמה העליונה. וכל שאר דברי תורה המתחדשים, שאינם מחכמה עליונה, עומדים לפני הקב"ה, ועולים ונעשים ארצות החיים, ויורדים ומתעטרים אל ארץ אחת. ומתחדש ונעשה הכל ארץ חדשה, מכוח דבר ההוא שמתחדש בתורה.

כי כן הולכים הצדיקים ומעלים מ"ן תמיד, וממשיכים המדרגות הנשגבות ההן, מעתיק יומין, ע"י אותם הרקיעים, שנעשו ע"י הזיווג העליון. ומאלו הרקיעים נעשו השמים חדשים, המתחדשים במדרגת עתיק יומין. וע"כ נקרא אלו ההשגות הגבוהות בשם סתומים של סודות החכמה העליונה, שבאות מלובשות בלבוש הנמשך מהרקיעים.

המסך לכנפיים, המכסות על האור העליון, בעת שדוחים אותו לאחוריו. וזה מורה, שיש בהם כוח הדין, שכל או"ח נקרא אור דין.

משא"כ ביסוד עתיק, ששם כתוב, לא ייכנף עוד מוריד, והיו עיניך ראות את מורידך. כי אע"פ שהמסך מעלה או"ח ממטה למעלה, מ"מ אין בו כנפיים. וע"כ הוא מכונה ח"י עולמות צפונים, שעין לא ראתה אלוקים זולתך. כלומר, שאין שם עוד כנפיים, המכסות מעין זר. כי אין שם שום דינים, אלא עין לא ראתה אלוקים זולתך. כי הבחינה שממטה למעלה נקראת צפונים. אמנם היא בבחינת עין לא ראתה אלוקים זולתך.

ויוצאים משם ומשוטטים, ובאים מלאים ושלמים. כי יוצאים משם, מזיווג על המסך, הנקרא ח"י עולמות צפונים, אשר עין לא ראתה אלוקים זולתך. ומשוטטים, שמעלה או"ח ממטה למעלה. ובאים, שממשיכה האו"י ממעלה למטה. ואז הם מלאים ושלמים. מלאים באו"י מחכמה בסודות הסתומים העליונים. ושלמים באו"ח, שאין בו שום דין, אלא כולו רחמים גמורים, בשווה עם האו"י. ואז, ונועדים לפני עתיק יומין, שהם מוכנים להלביש את העתיק יומין.

באותה שעה, עתיק יומין מריח באותו הדבר, ורצוי לפניו יותר מכל. מריח, הוא נחת רוח. כי הזיווג הגדול והנשגב הזה גורם נחת רוח מאוד נעלה לעתיק יומין. והוא משום שכל העולמות כולם וכל שבחם נכללים אז בנוקבא. ורצוי לפניו יותר מכל, כי נחת רוח הזה מגיע לו מכל העולמות כולם בבת אחת, להיותה תכלית השלמות והגובה שעליה נבראו העולמות.

ולוקח את הדבר ההוא, ומעטר אותו ב-370,000 עטרות. כי אז משפיע לה המוחין הנשגבים דעתיק עצמו, שהם חו"ב תו"מ, שהספירות דעתיק הן כל אחת 100,000. אלא ההפרש הוא, ב-30 העליונים של החכמה, כמ"ש, מן השלושים נכבד ואל השלושה לא בא. כלומר, שאעפ"י שמקבלת ונכבדת גם מג"ר דחכמה דעתיק, שהן 30,000 העליונים, עכ"ז אל 30,000 עצמם לא תוכל הנוקבא לעלות ולהלביש ממש. כי אם הייתה מלבישה גם 30,000 אלו, הייתה הנוקבא מתבטלת בו, כנר בפני אבוקה. לכן מקבלת מעתיק רק 370,000 עטרות, שזה 400,000 פחות 30,000.

ודבר חידושי התורה ההוא משוטט ועולה ויורד, ונעשה ממנו רקיע אחד. משוטט, פירושו, מעופפת למעלה. משוטט ועולה, שמעלה או"ח ממטה למעלה. ויורד, שע"י האו"ח שמעלה, יורדת עם או"י ממעלה למטה, ונעשה ממנו רקיע אחד, שע"י הלבשת או"ח לאו"י, נעשה שם רקיע אחד. כי אותו המסך, שנתקן במלכות, כדי

ייוודע להם, אלא להקב"ה, ולא יקנאו אותו, עד שנעשה מדבר ההוא שמים חדשים וארץ חדשה.

כל דבר המכוסה מן העין, עולה לתועלת עליונה. כמ"ש, ובצל ידי כיסיתוך. ונחפה והתכסה מן העין בשביל התועלת העליונה. וכתוב, לנטוע שמים וליסוד ארץ. כמו שלמדנו, כדי שיצמח מזה שמים וארץ חדשים.

ובצל ידי כיסיתוך, הכוונה על הלבוש, הנמשך מהרקיע, ומלביש ומכסה על קומת המוחין. אשר הלבוש הזה הוא צל, המכסה על המוחין ומעלימם מעין זר, ואינם ידועים אלא להקב"ה בלבדו. כדי להעלים המדרגות הגדולות האלו ממלאכי השרת, כדי שלא יקנאו בו.

וענין הקנאה של המלאכים, בהיותם זכי החומר, נמצא כשמסתכלים בצדיק, מגלים בו כעין פחיתות, בקנאתם עליו על המדרגה הגבוהה שזכה, ואח"כ נאחזים המקטרגים, באותה הפחיתות שגילו בו המלאכים. ולפיכך, כשמתלבשת המדרגה בלבוש של הרקיע, שהלבוש הזה מודד לו את המדרגה, שלא יקבל ממנו יותר, אלא רק לתועלת העליון, הרי נשמר מקנאת המלאכים. כי אז יכול הצדיק להיות נשמר מלפגום במדרגה, בשווה ממש עם המלאכים.

ונאמר, שכל דבר המכוסה מן העין, עולה לתועלת עליונה. כי העין רואה והלב חומד, ואינו יכול להישמר, שתהיה מחשבתו נקייה רק לעשות נחת רוח ליוצרו, אלא שמקבל גם לתועלת עצמו. אמנם מכוסה מן העין, כלומר המלוּבש בלבוש הרקיע, בטוח הוא שלא יקבל יותר ממה שעולה לתועלת העליון. ולכן נאמר, ונחפה והתכסה מן העין.

סז ולאמור לציון, עמי אתה. לאמור לאלו השערים והדברים, המצוינים אלו על אלו, לחידושי התורה, עמי אתה. אל תקרא עמי אתה, עם עי' פתוחה, אלא עימי אתה, עם עין חרוקה, שפירושו, להיות שותף עימי. כמו שאני, עשיתי שמים וארץ בדיבור שלי, כמ"ש, בדבר ה' שמים נעשו, אף אתה כך, שבדברי חכמה שלך, עשית שמים וארץ חדשים. אשרי הם העמלים בתורה.

הקבלה נקראת שערים, הפתוחים לקבל. ההשפעה ע"י המ"ן נקראת דברים. ואומר, שהשערים והדברים המצוינים אלו על אלו, שמתלבשים זה תוך זה. וע"י זה הם מצוינים.

סה והאם דבר חידוש של כל אדם, ואפילו שאינו יודע מה שאומר, עושה את זה? בוא וראה, אותו שאין דרכו בסודות התורה, וחידוש דברים, שאינו יודע אותם לאמיתם כראוי. אותו דבר החידוש עולה, ויוצא אל אותו הדבר, איש תהפוכות לשון שקר, מתוך נקבת התהום הגדול, והוא מדלג 500 פרסאות לקבל את הדבר ההוא,

וכל שאר דברי תורה המתחדשים, עומדים לפני הקב"ה, ועולים ונעשים ארצות החיים, ויורדים ומתעטרים אל ארץ אחת. ומתחדש ונעשה הכל ארץ חדשה. כי בכל קומה יש חו"ב תו"מ. ועד כאן היה מדובר רק מסודות החכמה לבדה, ולא מבינה וז"א ומלכות שבכל קומה. ונאמר, שנעשים ארצות החיים, כי נעשים כולם לבחינת בינה, הנקרא ארץ החיים. ויורדים ומתעטרים אל ארץ אחת, למלכות, הנקראת ארץ סתם. ומתחדש ונעשה הכל ארץ חדשה. כי המלכות התעטרה וקיבלה כל המדרגות של ארצות החיים, בינה.

וע"י זה עלתה המלכות להיות בינה. ונקרא עתה ארץ חדשה. כי מה שהייתה מקודם לכן מלכות, היא עתה בחינת בינה. וזהו שעתיד הב"ן להיות ס"ג, והמ"ה להיות ע"ב. כי שמים הם ז"א. ועתה במדרגת עתיק יומין הם בסודות של חכמה עילאה. הרי שהמ"ה, ז"א, נעשה לע"ב, חכמה. וארץ, נוקבא דז"א, נעשה לס"ג, בינה. ונמצא, שמים חדשים וארץ חדשה, הם מ"ה וב"ן, שהתבטלו ונעשו לע"ב ס"ג.

סה וע"ז כתוב, כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה, אשר אני עושה. עשיתי, לא כתוב, אלא, עושה, לשון הווה, משום שעושה תמיד שמים וארץ חדשים, מאלו החידושים והסודות של התורה. וע"ז כתוב, ואשים דברי בפוך, ובצל ידי כיסיתוך, לנטוע שמים וליסוד ארץ. השמים, לא כתוב, אלא שמים, בלי ה' הידיעה, מפני שאינו סובב על השמים ממש, אלא על שמים המחודשים, שנעשו מדברי תורה.

עשיתי, לא כתוב, אלא עושה. מורה בזה, שלא לטעות בפירוש הכתוב של שמים חדשים וארץ חדשה, שהוא כמו ענין של תיקון דבר, הנעשה ומתחדש פעם אחת ודי. כי אינו כן, אלא הם ענין עבודת תמיד. כי הצדיקים, שכבר נשלמו בזוהר עליון, הם הולכים ועושים תדיר שמים וארץ חדשים. כמ"ש, צדיקים הולכים מחיל אל חיל.

ומביא ר"א ע"ז, כי כתוב, השמים החדשים והארץ החדשה, אשר אני עושה. ולא כתוב, אשר אני עשיתי. הרי שאלו שמים וארץ, הולכים ומתחדשים תדיר, מחידושי תורה של הצדיקים הגמורים. וכן מביא ראייה מהכתוב, לנטוע שמים. שאם היה זה לפעם אחת, היה צריך להיכתב, לנטוע השמים, בה' הידיעה. וכיוון שכתוב שמים, משמע שנוהג תדיר.

סו ובצל ידי כיסיתוך. בשעה שנמסרה התורה למשה, באו הרבה רבבות מלאכים עליונים, לשרוף אותו בשלהבת פיהם, עד שחיפה עליו הקב"ה. ועתה, שדבר החידוש שבתורה, עולה ומתעטר, ועומד לפני הקב"ה, הוא מחפה על הדבר ההוא, ומכסה על אדם ההוא, שלא

תהפוכות לשון שקר, מתוך נקבת התהום הגדול, כי מתהפך לשון שקר רק מכוח הנוקבא של התהום הגדול שמשתתף בה, ולא מבחינת עצמו.

והוא מדלג 500 פרסאות, לקבל את הדבר ההוא. כי הזו"ן דטומאה, אין להם משורשם, אלא רק ו"ק ונקודה לבד, רק לעומת ו"ק ונקודה דזו"ן דקדושה, ואין להם שום מקום וכוח להיאחז בבינה. אמנם ע"י המ"ן שהעלה התחתון, נותן כוח לזכר דטומאה לדלג על ז"ת דבינה, הנמשכות בזו"ן דקדושה, שבעיקרון רק ה"ס חג"ת נ"ה, הנקראות 500 פרסאות. כי ספירות הבינה הן במספר מאות. ונאמר, שדילג 500 פרסאות, לקבל את הדבר ההוא. כי תכף בעת עליית המ"ן, השיג כוח לדלג למקום שלא שלו, לה"ס תחתונות חג"ת נ"ה דבינה, הנקראות 500 פרסאות. לקבל את הדבר ההוא, המ"ן, שהעלה האיש שלא ידע על בוריו, אם כוונתו לעשות נחת רוח ליוצרו.

והולך עם הדבר אל הנקבה שלו, ועושה בה רקיע שווא, הנקרא תוהו. כלומר, שהוא מזדווג עם הנוקבא שלו של התהום הגדול על המ"ן הללו, וממשיך לו אורות דקדושה, לחלקו ולבניינו, בדומה לשמים חדשים דקדושה, הנעשה ע"י המ"ן דקדושה. ואלו שמים, שהמשיך בזיווגו, נקרא רקיע השווא מבחינת הזכר. ומבחינת השתתפות עם הנוקבא של התהום הגדול, נקרא רקיע של תוהו. כי תוהו שם הזכר, והשם של הנקבה הוא תהום. ונאמר, שעשה רקיע השווא, מכוח בחינתו עצמו, הנקרא תוהו, מכוח השתתפותו עם תהום, הנוקבא.

סט) ואותו איש תהפוכות, מעופף ברקיע שווא 6000 פרסאות בבת אחת. ואחר שרקיע שווא עומד, מיד יוצאת אשת זנונים, ומחזיקה באותו הרקיע שווא, ומשתתפת בו. ומשם היא יוצאת, והורגת כמה אלפים ורבות. כי בשעה שהיא נמצאת באותו הרקיע, יש לה הרשות והיכולת לעוף ולעבור את כל העולם ברגע אחד.

כי אלו המוחין, שנמשכו לו באותו רקיע שווא, הם מס"א שכנגד החכמה דקדושה, שספירותיו אלפים. ומעופף ברקיע, ונאחז על ידו, 6000 פרסאות בבת אחת, בו"ס חג"ת נה"י דחכמה, המכונות 6000 פרסאות, בהיותן מחכמה.

ואחר שרקיע שווא עומד, מיד יוצאת אשת זנונים, ומחזיקה באותו הרקיע שווא, ומשתתפת בו. כלומר, אחר שנשלמו השמים החדשים דקליפת הזכר, הנקרא רק בשם שווא, אז מגלה נקבת התהום הגדול את כוחה, וכוחה מתקיף את הרקיע, לשקר בשם הקב"ה, והיא מעופפת ברקיע, ואז נקרא רקיע של תוהו.

ומשם היא יוצאת, והורגת כמה אלפים ורבות. כי בשעה שהיא נמצאת באותו הרקיע, יש לה הרשות והיכולת לעוף ולעבור את כל

ולוקח אותו, והולך עם הדבר אל הנקבה שלו, ועושה בה רקיע שווא, הנקרא תוהו.

המ"ן, שמעלים הצדיקים, כדי לעשות נחת רוח ליוצרים, לתועלת העליון, נקראים דברי תורה שהתחדשו. כי הן מתחדשות ע"י הזיווג העליון. והזו"ן מקבלים מוחין חדשים על ידיהם, עד שזוכים ע"י זה לנטוע שמים וליסוד ארץ. ונעשים שותפים עם הקב"ה, כי מתחדשים שמים וארץ ע"י הדברים שלהם.

אבל אותו, שאין דרכו בסודות התורה, שאינו בקי בדרכי ה', לדעת לשמור את עצמו מלפגום במדרגות העליונות. אומר בעצמו, שכוונתו לתועלת עליונה, והוא אמנם מטעה את עצמו, כי לא יודע, כי בנפשו לדעת בבירור, שאינו מכוון לצרכו עצמו, הנה עונשו גדול מאוד, כי נותן כוח לקליפות להרוג בני אדם.

וחידש דברים, שאינו יודע אותם לאמיתם כראוי, שמעלה מ"ן לזיווג העליון, ואינו יודע על בוריו בכל הצורך שהוא באמת כן, הנה אז נמצא, שהוא איש תהפוכות לשון שקר, והוא מדלג 500 פרסאות לקבל את הדבר ההוא.

איש תהפוכות לשון שקר, מתוך נקבת התהום הגדול. כי גם בקליפות יש זכר ונוקבא. הזכר נקרא שווא, והנוקבא נקראת שקר. כי הזכר דקליפה אינו כל כך רע, כמו הנוקבא. וכשהוא לעצמו, אינו מכשיל בני אדם לשקר בשם דקב"ה. ואדרבה להיפך, כי מדבר טוב, כפי מראית עין, אלא שהוא רע עין, כמ"ש, אל תלחם את לחם רע עין, אכול ושתה, יאמר לך וליבו בל עימד. וכל הנלכד בידו, הוא נושא שם ה' לשווא, כי נפרד מהשי"ת, ואינו יכול לקבל שום שפע.

וכמ"ש, כל המתגאה, אומר הקב"ה, אין אני והוא יכולים לדור במדור אחד. שבהיות כוונתו לקבלת צרכיו עצמו, להתרברב להתגאות וכדומה, הנה הוא נלכד ברשותו של רע העין. ונמצאת העלאת מ"ן, שמעלה, אינו ממשיך שום שפע מלמעלה, ונושא שם ה' לשווא. וע"כ נקרא הזכר דקליפה שווא. כי הקב"ה אינו יכול להידבק באיש ההוא, לדור עימו במדור אחד.

והנוקבא דקליפה נקראת שקר. כי אחר שהאיש נלכד ברשת הזכר, הנקרא שווא, יש לו כוח להזדווג עם הנוקבא שלו, שהיא קליפה רעה ומרה, המזייפת שם של הקב"ה, ומשקרת בו. ואז יורדת ומסיתה, ועולה למעלה ומקטרגת, ונוטלת את נשמתו ממנו.

וע"כ נקרא איש תהפוכות, כי תחילה אכול ושתה יאמר לך. כלומר, שיעלה מ"ן למעלה להקב"ה, וימשיך שפע לצורך גבוה, והוא נראה לו כמו מצד הקדושה. ואח"כ, בכוח השווא שלו מזדווג עם נקבת התהום הגדול, שעם השקר שלה הוא נוטל את נשמתו והורגו. ונאמר, איש

עא) אמר רבי שמעון אל החברים, בבקשה מכם, שלא תוציאו מפיכם דבר תורה, שלא ידעתם ולא שמעתם מאילן גדול כראוי. בשביל שלא תהיו גורמים לאותה חטאה, להרוג המוני בני אדם חינם. פתחו כולם ואמרו, הרחמן יצילנו.

כלומר, אם אתם יודעים מעצמכם, מוטב. ואם לא, צריכים אתם לשמוע, איך לעבוד כראוי את ה', מאילן גדול, מאדם גדול, שאפשר לסמוך עליו. בשביל שלא תהיו גורמים לאותה חטאה, להרוג המוני בני אדם חינם.

עב) בתורה ברא הקב"ה את העולם. ולומדים, שכתוב, ואהיה אצלו אמון, ואהיה שעשועים יום יום. ששובב על התורה, שהיה הקב"ה משתעשע בה 2000 שנה מטרם שנברא העולם. והוא הסתכל בה פעם, ושתים, ושלוש, וארבע פעמים. ואח"כ אמר להם. ולבסוף עשה בה מעשה, ללמד בני אדם, שלא יבואו לטעות בה. כמ"ש, אז ראה ויספרה, הכינה, וגם חקרה ויאמר לאדם. אשר ראה, הוא פעם ראשונה. ויספרה, פעם שנייה. הכינה, פעם שלישית. וגם חקרה, פעם רביעית. ואח"כ אמר להם, כמ"ש, ויאמר לאדם.

עג) ונגד ארבע פעמים אלו שכתוב, אז ראה, ויספרה, הכינה, וגם חקרה, ברא הקב"ה מה שברא. ועד שלא עשה מעשהו, הביא בתחילה ארבע מילים: בראשית, ברא, אלוקים, את. הרי ארבע. ואח"כ כתוב השמים, שהם כנגד ארבע פעמים, שהסתכל הקב"ה בתורה, מטרם שהוציא מעשהו למלאכתו.

אלו ארבעה פעמים הם חו"ב תו"מ: אז ראה - חכמה, ויספרה - בינה, הכינה - ז"א, וגם חקרה - מלכות. ואחר ד' ההתלבשויות האלו, ברא הקב"ה מה שברא. וכן רומזות ד' התיבות הראשונות שבתורה: בראשית - חכמה, ברא - בינה, אלוקים - ז"א, את - מלכות. ואחר ד' התלבשויות אלו, נבראו השמים.

העולם ברגע אחד. כי בהיותה משותפת באותו רקיע, היא מתחזקת ומתגדלת עוד יותר מקומת הזכר, כי הזכר גדל רק לו"ק דחכמה, שהם 6000 פרסאות, והנוקבא גדלה על ידו בע"ס שלמות, עולם שלם. ויש לה הרשות והיכולת לעוף ולעבור את כל העולם, עולם שלם בע"ס. ברגע אחד, כמ"ש, וכמה זעמו רגע. וע"כ כוחה גדול, להרוג לבני אדם לאלפים ורבבות, כמ"ש, כי רבים חללים הפילה.

וכמו שע"י המ"ן של הצדיקים נבנים תמיד שמים וארץ חדשים לקדושה, כן ע"י המ"ן של אלו שלא יודעים איך לעבוד להקב"ה לאמיתם, הולכים ונבנים שמים וארץ לקליפות. כמ"ש, זה לעומת זה עשה אלוקים.

ע) וע"ז כתוב, הוי מושכי העוון בחבלי השווא וכעבות העגלה חטאה. העוון זכר. חטאה נקבה, אשת זנונים. החוטא מושך את העוון, הזכר, בחבלי שווא האלו. וכמ"ש, וכעבות העגלה חטאה. שהוא מושך לאותה הנקבה, הנקראת חטאה, שהיא מתגברת שם לעוף ולהרוג בני אדם. וע"כ כתוב, כי רבים חללים הפילה. מי הפילה? היא אותה החטאה, ההורגת בני אדם. ומי גרם לזה? תלמיד חכם, שלא הגיע להוראה, ובכל זאת מורה.

הזכר דקליפה אינו כ"כ רע כמו הנוקבא, כי הוא מדמה עצמו לקדושה, כמ"ש, אכול ושתה יאמר לך, וליבו בל עימד. וע"כ הוא נקרא שווא. אמנם משום זה, כוחו גדול ביותר ללכוד בני אדם לרשתו. ואחר שנפל לרשתו, בא ומזדווג בנוקבא שלו. ואז, כעבות העגלה, חטאה, שמושכת אותו לתהום הגדול. כי השווא, רק קושר אותו בחבלים, ולכוד אותו. כמ"ש, הוי מושכי עוון בחבלי השווא. ואח"כ הוא מפילו לפני הנוקבא שלו. ואז, כעבות העגלה, חטאה. אשר החטאה מפילה אותו לתהום הגדול, והורגת אותו. וע"כ נאמר, שהיא אותה החטאה, ההורגת בני אדם.